

РИЦАРЬ НА СВЕТИЙ ДУХЪ

I

Срѣдъ гората въ малка хижа
Горскиятъ пазачъ живѣй;
Тъмни борове шумятъ тамъ,
Кротко златний мѣсець грѣй.

Въ хижата е столъ исправенъ,
Пзпопъстренъ съ цвѣториязъ:
Онзи що сѣди на него
Е честитъ, — това съмъ азъ!

А прѣдъ менъ сѣди дѣвойче,
И ме гледа съ нѣженъ гледъ:
Очи—модри двѣ звѣздици,
Устни—росенъ розовъ цвѣтъ.

Въ менъ се взиратъ тѣзъ звѣздици
Сѣкашъ че отъ небеса;
То прикрива шеговито
Съ бѣло прѣстче устица.

Майка ѝ, баща ѝ не чуватъ,
Грижа ли ги е за насъ?—
Тя прѣде, той съ лютна пѣе
Стари пѣсни съ дрезгавъ гласъ.